

Schubertiada Vilabertran

Johannes Martin Kränzle,
baríton
Hilko Dumno, piano

Dissabte 24 d'agost de 2024
20:30 h

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

74' Winterreise, D. 911 (1827)

Gute Nacht
Die Wetterfahne
Gefror'ne Tränen
Erstarrung
Der Lindenbaum
Wasserflut
Auf dem Flusse
Rückblick
Irrlicht
Rast
Frühlingstraum
Einsamkeit

Die Post
Der greise Kopf
Die Krähe
Letzte Hoffnung
Im Dorfe
Der stürmische Morgen
Täuschung
Der Wegweiser
Das Wirtshaus
Mut
Die Nebensonnen
Der Leiermann

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

Recuperar l'essència del lied

Meritxell Tena

Divulgadora musical

Winterreise, el gran enigma, la catedral del lied, probablement el cicle més mitificat de la història de la cançó poètica. Tot en ell atrau d'una manera intensa que pot esdevenir obsessiva: la magnífica música, la poesia fosca i sense concessions, la temàtica inquietant, les preguntes que planteja... No pot ser aliè a aquest magnetisme que **Franz Schubert** l'escriu poc abans de la seva prematura i certament romàntica mort el 1828. I per romàntica hem d'entendre d'acord amb el cànon del romanticisme del qual participava l'autor: per motius indeterminats (probablement de sífilis o febre tifoidal) a només 31 anys, després d'una vida curta, intensa i plena d'entrebancs. Schubert, exemple de la màxima romàntica que no hi ha distància entre l'artista i la seva obra, moria sense conèixer l'èxit i sense sospitar que havia establert les bases d'allò que entenem com a *kunstlied*. I, per si no n'hi hagués prou, havia signat la que per a molts és la partitura definitiva, la culminació d'aquesta forma d'expressió artística.

Encara no han transcorregut ni dos segles, però a Schubert li costaria reconèixer el gènere que va contribuir a estructurar. Queden lluny les reunions informals del seu cercle d'amistats on s'interpretaven les seves cançons de forma distesa i sense gaires pretensions. Avui escoltem amb atenció, llegim amb cura les traduccions dels poemes, reflexionem, intentem captar les inflexions i els matisos que ens ofereixen els intèrprets, valorem la bona entesa entre pianista i cantant i cerquem la comunió entre la poesia i la música. Una altra cosa que probablement deixaria perplex el compositor és comprovar com *Winterreise*, un tractat descarnat sobre la soledat, l'alienació, la desesperació, l'aïllament, el desengany i una certa pulsó de mort, ha esdevingut... popular.

Com ha pogut passar que un cicle exigent, incòmode, que sotmet l'oient a una muntanya russa de sensacions desoladores i que pot resultar àrid a primera escolta es programi de manera sistemàtica? I, més enllà de la proliferació de propostes, tenim *Winterreise* en tots tipus de formats allunyats de l'essència del *lied*: amb les famoses projeccions d'inspiració sud-africana de William Kentridge, amb la posada en escena basada en *Tot esperant Codot* de Rafael R. Villalobos, en diàleg amb l'obra de diferents artistes plàstics, en indrets poc apropiats per fer música (com l'antiga presó Model), com a teló de fons d'una coreografia de dansa contemporània, com a presumpta herència epistolar del Werther de l'òpera de Massenet...

És obvi que recórrer a *Winterreise* no vol dir necessàriament fer-ne un mal ús. Molts dels creadors que el reubiquen senten passió i respecte per la peça. Tanmateix, sí que s'escau una reflexió: si el *lied* és música i és poesia, li estem fent justícia utilitzant-lo com a teló de fons d'una proposta que només destaca un dels dos vessants? Un intèrpret pot viure i respirar la poesia de manera genuïna si es veu constret per les necessitats del ritme marcat per un coreògraf? Un públic que no conegui el text de Müller apreciarà realment el conjunt si el focus és l'escenografia, l'espai o l'obra pictòrica d'un altre artista? Estem convertint *Winterreise* en un embelliment, un utilitari llenç en blanc on tot s'hi val?

El perill de la descontextualització és la banalització, la reducció d'una partitura cabdal i profundament emocional i pertorbadora en quelcom que permeti el consum ràpid per la manca de coneixement o de consciència d'aquells que hi recorren. Acabarem despullant *Winterreise* de transcendència? Esdevindrà un comodí, un lloc comú sense sentit que es pot fer servir arreu perquè és "bonic"? Acabarem escoltant *Der Leiermann* en anuncis de televisió, ascensors o concursos de talents en veu de preadolescents que no entenen què canten, com si fos "O mio babbino caro"?

Aplaudim que el llegat schubertià hagi assolit l'estatus d'universalitat i transversalitat que cal perquè artistes d'altres disciplines en facin les seves relectures, però alegrem-nos també de tenir espais propicis per a la introspecció i el recolliment com la Schubertiada, on l'essència de la cançó poètica es coneix i se celebra. I també que tenim artistes com Johannes Martin Kränzle, que estimen el *lied* i li donen vida sense trair-lo. Kränzle, que estarà acompanyat aquest vespre pel pianista Hilko Dumno, és conegut per la seva visió particularíssima del cant, la seva personalitat abassegadora i la gran emocionalitat de les seves interpretacions. Durant l'edició 2022 va protagonitzar un espectacular debut, on va impressionar gràcies als seus dots per donar vida a personatges contrastats. I avui torna per convertir-se en mestre de cerimònies del gran ritual que és l'obra de Schubert, on la feridora bellesa de la música va acompanyada de l'esfereidora profunditat de la poesia, on la torbadora visió de la nostra fragilitat conviu amb la catarsi que provoca *Winterreise* despullat d'artifici.

Johannes Martin Kränzle, baríton

© Monika Rittershaus

Nascut a Augsburg, va estudiar violí i direcció de teatre musical, i després d'estudiar cant amb Martin Gründler a Frankfurt va cantar les primeres òperes a Dortmund, Hannover i l'Òpera de Frankfurt. S'ha convertit en un dels barítons especialitzats en papers de caràcter més importants de la seva generació. Actua regularment als principals escenaris com els festivals de Salzburg, Bayreuth, Bregenz, Glyndebourne i Lucerna o els teatres d'òpera de Londres, París, Milà, Madrid, Zuric, Ginebra, Berlín, Munic, Hamburg, San Francisco o Nova York. El baríton es dedica també regularment als recitals i els oratoris. El 1997 la seva òpera de cambra *Der Wurm* va ser guardonada amb un premi i es va estrenar en la competició de composició a Berlín. Des de 2016 la seva última composició, *Lieder um Liebe*, ha estat interpretada en nombroses ocasions a Alemanya i a l'estranger.

Aquest és el segon concert de Johannes Martin Kränzle a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2022.

Hilko Dumno, piano

© Barbara Aumüller

Hilko Dumno és professor de lied a la Hochschule für Musik und darstellende Kunst de Frankfurt, on va ser alumne després d'estudiar piano a la Hochschule für Musik de Detmold. Els artistes amb els quals treballa regularment per tota Europa inclouen Christoph Prégardien, Hedwig Fassbender, Julia Kleiter i Johannes Martin Kränzle. Ha actuat al Festival Schleswig-Holstein, la Schubertiade, el Festival de Música de Dresden, el Festival de Lucerna, el Festival Amadeus de Ginebra i l'Òpera de Frankfurt. Els seus èxits artístics estan documentats amb enregistraments a les emissores de ràdio NDR, Hessische Rundfunks i Radio Suisse Romande i amb diversos CD com *Songs of Love and Death* amb Hedwig Fassbender, *l'Italianisches Liederbuch* amb Christoph Prégardien i Julia Kleiter i l'elogiat *Das ewige Rätsel* amb Johannes Martin Kränzle.

Aquest és el quart concert de Hilko Dumno a la Schubertiada. Hi va debutar el 2016.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

 Generalitat
de Catalunya

Organitzat per

 Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Desafia les teves expectatives. Nou Audi Q6 e-tron.

Autopodium

Girona, Figueres, Olot, Lloret de Mar
autopodiumaudi.com

Emissions combinades de CO₂: 0 g/km – Consum elèctric combinat: 19,4–17,0 kWh/100 km
Les xifres de consum de combustible i emissions de CO₂ es faciliten en intervals perquè depenen de l'equipament del vehicle seleccionat.

Schubertiada
Vilabertran

Dissabte 24 d'agost de 2024
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Johannes Martin Kränzle,
baríton
Hilko Dumno, piano

FRANZ SCHUBERT
(1797 — 1828)

Wilhelm Müller (1794 — 1827)

Winterreise

Gute Nacht

Fremd bin ich eingezogen,
Fremd zieh' ich wieder aus.
Der Mai war mir gewogen
Mit manchem Blumenstrauß.
Das Mädchen sprach von Liebe,
Die Mutter gar von Eh' –
Nun ist die Welt so trübe,
Der Weg gehüllt in Schnee.

Ich kann zu meiner Reisen
Nicht wählen mit der Zeit:
Muß selbst den Weg mir weisen
In dieser Dunkelheit.
Es zieht ein Mondenschatten
Als mein Gefährte mit,
Und auf den weißen Matten
Such' ich des Wildes Tritt.

Viatge d'hivern

Bona nit

Com un estrany vaig arribar,
i com un estrany me n'aniré.
El maig em bressolà
amb molts rams de flors.
La noia parlà d'amor,
la mare, fins i tot, de casori.
Ara el món és tan ombrívol,
el camí tot cobert de neu.

Per a la meva partença
no puc triar el moment,
jo mateix he de trobar el camí
en aquesta obscuritat.
L'ombra que escampa la lluna
serà el meu acompanyant,
i en les blanques planúries
cerco petges d'animals.

Was soll ich länger weilen,
Daß man mich trieb' hinaus?
Laß irre Hunde heulen
Vor ihres Herren Haus!
Die Liebe liebt das Wandern,
Gott hat sie so gemacht -
Von einem zu dem andern -
Fein Liebchen, gute Nacht.

Will dich im Traum nicht stören,
Wär' Schad' um deine Ruh',
Sollst meinen Tritt nicht hören -
Sacht, sacht die Türe zu!
Schreib' im Vorübergehen
An's Tor dir gute Nacht,
Damit du mögest sehen,
An dich hab' ich gedacht.

Die Wetterfahne

Der Wind spielt mit der Wetterfahne
Auf meines schönen Liebchens Haus.
Da dacht' ich schon in meinem Wahne,
Sie pffiff' den armen Flüchtling aus.

Er hätt' es eher bemerken sollen,
Des Hauses aufgestecktes Schild,
So hätt' er nimmer suchen wollen
Im Haus ein treues Frauenbild.

Der Wind spielt drinnen mit den Herzen,
Wie auf dem Dach, nur nicht so laut.
Was fragen sie nach meinen Schmerzen?
Ihr Kind ist eine reiche Braut.

Gefrorne Tränen

Gefrorne Tropfen fallen
Von meinen Wangen ab:
Ob es mir denn entgangen,
Daß ich geweinet hab'?

Per què hauria de romandre
fins que em facin fora?
Deixeu que els gossos solts udolin
davant la casa dels amos;
a l'amor li agrada vagarejar,
Déu l'ha fet d'aquesta manera,
de l'un a l'altre.
Dolça estimada, bona nit!

No vull destorbar-te el somni,
seria llàstima per al teu descans,
no has de sentir els meus passos.
Tanca a poc a poc la porta!
Només al passar escriuré
al lllindar un altre cop bona nit,
a fi de que puguis veure,
que he pensat en tu.

El penell

El vent juga amb el penell
Damunt la casa de la meva bella enamorada.
Llavors tingué gairebé la delusió,
de que, tot xiulant, es burlava del pobre fugitiu.

Primer s'hauria d'haver adonat,
del rètol clavat a la casa,
i així no hagués mai volgut cercar
la imatge d'una dona fidel dins la casa.

A l'interior, el vent juga amb els cors
com a la teulada, però més silenciosament.
Què volen saber de la meva sofrença?
Llur infant és una núvia rica.

Llàgrimes gelades

Cauen llàgrimes gelades
per les meves galtes:
com no he pogut adonar-me
que he plorat?

Ei Tränen, meine Tränen,
Und seid ihr gar so lau,
Daß ihr erstarrt zu Eise,
Wie kühler Morgentau?

Und dringt doch aus der Quelle
Der Brust so glühend heiß,
Als wolltet ihr zerschmelzen
Des ganzen Winters Eis..

Erstarrung

Ich such' im Schnee vergebens
Nach ihrer Tritte Spur,
Wo sie an meinem Arme
Durchstrich die grüne Flur.

Ich will den Boden küssen,
Durchdringen Eis und Schnee
Mit meinen heißen Tränen,
Bis ich die Erde seh'.

Wo find' ich eine Blüte,
Wo find' ich grünes Gras?
Die Blumen sind erstorben,
Der Rasen sieht so blaß.

Soll denn kein Angedenken
Ich nehmen mit von hier?
Wenn meine Schmerzen schweigen,
Wer sagt mir dann von ihr?

Mein Herz ist wie erstorben,
Kalt starrt ihr Bild darin:
Schmilzt je das Herz mir wieder,
Fließt auch ihr Bild dahin.

Llàgrimes, llàgrimes meves,
tan tèbies sou,
que us convertiu en gel
com la freda rosada del matí?

I, tanmateix, brolleu de la font
del meu pit, tan ardents,
com si volguéssiu fondre
tot el gel de l'hivern!

Convertit en gel

Inútilment cerco
les seves petjades en la neu,
Aquí, on sovint passejarem
tots dos per els camps.

Jo vull besar el sòl,
i, amb les meves llàgrimes ardents,
penetrar dins el gel i la neu,
fins que pugui veure la terra.

On puc trobar un rebrot,
on puc trobar verd herbatge?
Les flors estan mortes
la gespa ha empallidit.

No hi ha doncs cap record,
que em pugui endur d'aquí?
Quan els meus dolors callin,
qui em parlarà d'ella?

El meu cor s'ha convertit en gel,
i a dins hi ha la seva imatge erta;
si mai el meu cor es torna a fondre,
la imatge fugirà per sempre.

Der Lindenbaum

Am Brunnen vor dem Tore,
Da steht ein Lindenbaum;
Ich träumt' in seinem Schatten
So manchen süßen Traum.

Ich schnitt in seine Rinde
So manches liebe Wort;
Es zog in Freud' und Leide
Zu ihm mich immer fort.

Ich mußst' auch heute wandern
Vorbei in tiefer Nacht,
Da hab' ich noch im Dunkel
Die Augen zugemacht.

Und seine Zweige rauschten,
Als riefen sie mir zu:
Komm her zu mir, Geselle,
Hier findest du deine Ruh'!

Die kalten Winde bliesen
Mir grad' in's Angesicht,
Der Hut flog mir vom Kopfe,
Ich wendete mich nicht.

Nun bin ich manche Stunde
Entfernt von jenem Ort,
Und immer hör' ich's rauschen:
Du fändest Ruhe dort!

Wasserflut

Manche Trän' aus meinen Augen
Ist gefallen in den Schnee:
Seine kalten Flocken saugen
Durstig ein das heiße Weh.

Wenn die Gräser sprossen wollen,
Weht daher ein lauer Wind,
Und das Eis zerspringt in Schollen,
Und der weiche Schnee zerrinnt.

Davant el meu bressol

Al costat del pou, davant la porta,
hi ha un tiller;
a l'ombra del qual
tants dolços somnis tingué.

En la seva escorça vaig cisellar
moltes paraules amoroses;
ell sempre m'ha atret,
tant en moments de goig com de pena.

També avui, en la profunda nit,
hagué d'anar-hi,
allà, fins i tot, en la foscuria
he aclucat els ulls.

I les seves branques cruixien,
com cridant-me:
Vine cap a mi, company,
aquí trobaràs la pau!

Vents glaçats bufaven
de ple en el meu rostre;
el barret em volà del cap,
i no em vaig girar.

Ara, ja moltes hores
lluny d'aquell lloc,
encara sento el seu murmurí:
Aquí trobaries la pau!

El corrent

Moltes llàgrimes dels meus ulls
han caigut damunt la neu;
els seus glaçats flocs xuclen,
sedegosos, el meu ardent dolor.

Quan l'herba vulgui començar a brotar,
llavors bufarà d'enllà un tebi oratge,
i el gel s'esberlarà en trossos,
la tova neu es fondrà.

Schnee, du weißt von meinem Sehnen;
Sag', wohin doch geht dein Lauf?
Folge nach nur meinen Tränen,
Nimmst dich bald das Bächlein auf.

Wirst mit ihm die Stadt durchziehen,
Muntre Straßen ein und aus;
Fühlst du meine Tränen glühen,
Da ist meiner Liebsten Haus.

Auf dem Flusse

Der du so lustig rauschtest,
Du heller, wilder Fluß,
Wie still bist du geworden,
Gibst keinen Scheidegruß.

Mit harter, starrer Rinde
Hast du dich überdeckt,
Liegst kalt und unbeweglich
Im Sande ausgestreckt.

In deine Decke grab' ich
Mit einem spitzen Stein
Den Namen meiner Liebsten
Und Stund' und Tag hinein:

Den Tag des ersten Grußes,
Den Tag, an dem ich ging,
Um Nam' und Zahlen windet
Sich ein zerbrochener Ring.

Mein Herz, in diesem Bache
Erkennst du nun dein Bild?
Ob's unter seiner Rinde
Wohl auch so reißend schwillt?

Neu, tu coneixes el meu anhel,
digues-me, vers on anirà el teu corrent?
Segueix tan sols les meves llàgrimes,
el rierol les recollirà ben aviat.

Amb ell creuaràs la ciutat,
per carrers plens de vida;
allà on sentis bleir les meves llàgrimes,
trobaràs la casa de la meva estimada.

Al riu

Tu, que tan alegrement murmurejaves,
tu, riu feréstec, d'aigües clares,
que silenciós t'has tornat,
no dones cap adéu de comiat.

Amb una dura, rígida crosta
t'has recobert,
jeus fred i immòbil
estenallat a la sorra.

En la teva escorça cisello
amb una pedra afilada
el nom de la meva estimada
així com l'hora i el dia:

El dia del nostre primer encontre,
el dia que vaig marxar;
voltant el nom i els números
entrellaço un anell trencat.

Cor meu, en aquest rierol
reconeixes ara la teva imatge?
Com si, sota la seva crosta,
tal vegada impetuosament creixés?

Rückblick

Es brennt mir unter beiden Sohlen,
Tret' ich auch schon auf Eis und Schnee,
Ich möcht' nicht wieder Atem holen,
Bis ich nicht mehr die Türme seh'.

Hab' mich an jeden Stein gestoßen,
So eilt' ich zu der Stadt hinaus;
Die Krähen warfen Bäll' und Schloßen
Auf meinen Hut von jedem Haus.

Wie anders hast du mich empfangen,
Du Stadt der Unbeständigkeit!
An deinen blanken Fenstern sangen
Die Lerch' und Nachtigall im Streit.

Die runden Lindenbäume blühten,
Die klaren Rinnen rauschten hell,
Und ach, zwei Mädchenaugen glühten! –
Da war's geschehn um dich, Gesell!

Kommt mir der Tag in die Gedanken,
Möcht' ich noch einmal rückwärts sehn,
Möcht' ich zurücke wieder wanken,
Vor ihrem Hause stille stehn.

Irrlicht

In die tiefsten Felsengründe
Lockte mich ein Irrlicht hin:
Wie ich einen Ausgang finde
Liegt nicht schwer mir in dem Sinn.

Bin gewohnt das Irregehen,
'S führt ja jeder Weg zum Ziel:
Unsre Freuden, unsre Leiden,
Alles eines Irrlichts Spiel!

Durch des Bergstroms trockne Rinnen
Wind' ich ruhig mich hinab –
Jeder Strom wird's Meer gewinnen,
Jedes Leiden auch sein Grab.

Mirant enrere

Em cremen les plantes dels peus,
tot i que camino damunt gel i neu,
no pararé per recuperar l'alè,
fins que perdi de vista les torres.

He ensopegat amb cada pedra,
apressant-me per sortir de la ciutat;
els corbs llençaven boles de neu i granís
al meu barret, des de cada casa.

Quan diferentment m'acollires,
oh tu, ciutat vel·leïtosa!
En les teves lluents finestres rivalitzaven
l'alosa i el rossinyol amb llur cant.

Els rodons til·lers florien,
els canals brogien lluminosos
i, ai! els ulls d'una noia resplendien.
Allò fou la teva perdició, company!

Quan recordo aquell dia,
voldria tornar a mirar a enrere,
voldria refer els meus passos,
i restar silenciós davant la seva casa.

Foc follet

Devers profunds penya-segats
m'atragué un foc follet:
Com trobaré una sortida,
no em fa trencar el cap.

Estic acostumat a perdre'm,
però tots els camins porten a la meta:
Les nostres penes i alegries,
tot és com un joc de focs follets.

Per la seca llera d'un torrent de muntanya
davallo tranquil·lament,
tots els rius troben el mar,
i cada pena la seva tomba.

Rast

Nun merk' ich erst, wie müd' ich bin,
Da ich zur Ruh' mich lege;
Das Wandern hielt mich munter hin
Auf unwirtbarem Wege.

Die Füße fragen nicht nach Rast,
Es war zu kalt zum Stehen,
Der Rücken fühlte keine Last,
Der Sturm half fort mich wehen.

In eines Köhlers engem Haus
Hab' Obdach ich gefunden;
Doch meine Glieder ruhn nicht aus:
So brennen ihre Wunden.

Auch du, mein Herz, in Kampf und Sturm
So wild und so verwegen,
Fühlst in der Still' erst deinen Wurm
Mit heißem Stich sich regen!

Repòs

Ara em dono compte de què estic molt cansat,
i per això m'ajec a descansar:
el caminar per aspres camins
m'ha mantingut despert.

Els peus no em demanaren descans,
però feia massa fred per aturar-me;
l'esquena no sentia el pes,
la tempesta m'ajudà a continuar.

A la caseta d'un carboner
he trobat aixopluc;
però els meus membres no troben repòs:
per la coïssor de les seves ferides.

També tu, oh cor meu, tan audaç i fogós
en el combat i la tempesta,
sents només en el repòs com, amb la seva
punyent fiblada, es belluga el teu cuc!

Frühlings Traum

Ich träumte von bunten Blumen,
So wie sie wohl blühen im Mai,
Ich träumte von grünen Wiesen,
Von lustigem Vogelgeschrei.

Und als die Hähne krächten,
Da ward mein Auge wach;
Da war es kalt und finster,
Es schrieen die Raben vom Dach.

Doch an den Fensterscheiben
Wer malte die Blätter da?
Ihr lacht wohl über den Träumer,
Der Blumen im Winter sah?

Ich träumte von Lieb' um Liebe,
Von einer schönen Maid,
Von Herzen und von Küssen,
Von Wonne und Seligkeit.

Und als die Hähne krächten,
Da ward mein Herze wach;
Nun sitz' ich hier alleine
Und denke dem Traume nach.

Die Augen schließ' ich wieder,
Noch schlägt das Herz so warm.
Wann grünt ihr Blätter am Fenster?
Wann halt' ich mein Liebchen, im
Arm?

Einsamkeit

Wie eine trübe Wolke
Durch heitre Lüfte geht,
Wenn in der Tanne Wipfel
Ein mattes Lüftchen weht:

So zieh' ich meine Straße
Dahin mit trägem Fuß,
Durch helles, frohes Leben,
Einsam und ohne Gruß.

Somni de primavera

He somiat flors de molts colors,
com les que floreixen al maig;
he somiat verds pradells,
plens d'alegres cants d'ocells.

I quan cantaren els galls,
els meus ulls es desvetllaren;
feia fred i tot era fosc,
els corbs grallaven a la teulada.

Amb tot, qui deu haver pintat fulles,
als vidres de les finestres?
Us en riureu potser del somiador,
que veié flors a l'hivern?

He somiat amb amor correspost,
amb una bella donzella,
amb cors i petons,
amb delit i benaurança.

I quan cantaren els galls,
el meu cor es desvetllà;
ara sec tot sol en aquest lloc
i penso en els meus somnis.

Torno a tancar els ulls,
el cor em bateja encara tan càlidament.
Quan verdejareu fulles de la finestra?
Quan tindré la meva estimada entre els meus
braços?

Solitud

Com un núvol ombriu
que travessa el cel serè,
mentre a la copa dels avets
bufa un feble ventijol:

Així segueixo el meu camí
arrossegant els peus,
pel mig de vides clares, joioses,
tot sol i sense salutacions.

Ach, daß die Luft so ruhig!
Ach, daß die Welt so licht!
Als noch die Stürme tobten,
War ich so elend nicht.

Die Post

Von der Straße her ein Posthorn klingt.
Was hat es, daß es so hoch aufspringt,
Mein Herz?

Die Post bringt keinen Brief für dich.
Was drängst du denn so wunderlich,
Mein Herz?

Nun ja, die Post kommt aus der Stadt,
Wo ich ein liebes Liebchen hatt',
Mein Herz!

Willst wohl einmal hinübersehn,
Und fragen, wie es dort mag gehn,
Mein Herz?

Der greise Kopf

Der Reif hat einen weißen Schein
Mir über's Haar gestreuet.
Da glaubt' ich schon ein Greis zu sein,
Und hab' mich sehr gefreuet.

Doch bald ist er hinweggetaut,
Hab' wieder schwarze Haare,
Daß mir's vor meiner Jugend graut –
Wie weit noch bis zur Bahre!

Vom Abendrot zum Morgenlicht
Ward mancher Kopf zum Greise.
Wer glaubt's? Und meiner ward es nicht
Auf dieser ganzen Reise!

Ai, que tranquil està l'aire!
Ai, que lluminós és el món!
Quan bramulaven les tempestes,
no em sentia tan malaurat.

El correu

Al carrer sona el corn del postilló.
Què té, que tan fort salti,
el meu cor?

El correu no porta cap carta per a tu.
Què neguiteja tan estranyament
el meu cor?

Doncs bé, el correu ve de la ciutat,
on abans tenia una dolça estimada,
el meu cor!

Vols d'una vegada, anar a veure
i preguntar, com allà estan les coses,
el meu cor?

Cabells blancs

El gebre ha deixat un tel blanc
en els meus cabells;
aleshores, m'ha semblat que ja era vell
i m'he alegrat molt.

Però ben aviat es fongué,
i torno a tenir els cabells negres,
la meva joventut m'espanta;
resta molt per arribar a la tomba!

Del vespre a l'albada
molts caps s'han agrisat.
Qui podria creure-ho? I al meu,
això no li passà en tot el viatge.

Die Krähe

Eine Krähe war mit mir
Aus der Stadt gezogen,
Ist bis heute für und für
Um mein Haupt geflogen.

Krähe, wunderliches Tier,
Willst mich nicht verlassen?
Meinst wohl bald als Beute hier
Meinen Leib zu fassen?

Nun, es wird nicht weit mehr gehn
An dem Wanderstabe.
Krähe, laß mich endlich sehn
Treue bis zum Grabe!

Letzte Hoffnung

Hie und da ist an den Bäumen
Manches bunte Blatt zu sehn,
Und ich bleibe vor den Bäumen
Oftmals in Gedanken stehn.

Schaue nach dem einen Blatte,
Hänge meine Hoffnung dran;
Spielt der Wind mit meinem Blatte,
Zittr' ich, was ich zittern kann.

Ach, und fällt das Blatt zu Boden,
Fällt mit ihm die Hoffnung ab,
Fall' ich selber mit zu Boden,
Wein' auf meiner Hoffnung Grab.

Im Dorfe

Es bellen die Hunde, es rasseln die Ketten.
Es schlafen die Menschen in ihren Betten,
Träumen sich manches, was sie nicht haben,
Tun sich im Guten und Argen erlaben;

El corb

Un corb ha marxat amb mi
fora de la ciutat,
i, fins avui, sense parar,
ha voletejat sobre el meu cap.

Corb, estranya criatura,
no em vols deixar?
Potser penses que aviat,
prendràs aquí el meu cos com a despulla?

Doncs bé, jo no podré seguir gaire temps
caminant amb el meu bastó.
Corb, mostra'm almenys,
fidelitat fins a la tomba!

Darrera esperança

Adesiara, en els arbres,
encara es pot veure una fulla de colors,
i jo, pensarós, resto sovint
dempeus davant els arbres.

Contemplo aquesta fulla singular,
en ella penjo la meva esperança;
quan el vent juga amb la meva fulla,
tremolo, tot el que jo puc tremolar.

Ai, i si la fulla cau a terra,
cau amb ella la meva esperança;
jo també cauré a terra,
plorant damunt la tomba de la meva esperança.

Al poble

Borden els gossos, hi ha remor de cadenes;
els humans ronquen en els seus llits,
i somien en les coses que no tenen,
es delecten en el bé i en el mal;

Und morgen früh ist Alles zerflossen –
Je nun, sie haben ihr Teil genossen,
Und hoffen, was sie noch übrig ließen,
Doch wieder zu finden auf ihren Kissen.

Bellt mich nur fort, ihr wachen Hunde,
Laßt mich nicht ruhn in der Schlummerstunde!
Ich bin zu Ende mit allen Träumen –
Was will ich unter den Schläfern säumen?

Der stürmische Morgen

Wie hat der Sturm zerrissen
Des Himmels graues Kleid!
Die Wolkenfetzen flattern
Umher in matten Streit.

Und rote Feuerflammen
Ziehn zwischen ihnen hin.
Das nenn' ich einen Morgen
So recht nach meinem Sinn!

Mein Herz sieht an dem Himmel
Gemalt sein eignes Bild –
Es ist nichts als der Winter,
Der Winter kalt und wild.

Täuschung

Ein Licht tanzt freundlich vor mir her;
Ich folg' ihm nach die Kreuz und Quer;
Ich folg' ihm gern und seh's ihm an,
Daß es verlockt den Wandersmann.

Ach, wer wie ich so elend ist,
Gibt gern sich hin der bunten
List,
Die hinter Eis und Nacht und Graus
Ihm weist ein helles, warmes Haus,
Und eine liebe Seele drin –
Nur Täuschung ist für mich Gewinn!

i de bon dematí, tot s'esvaeix.
Però ells han gaudit de la seva part
i esperen que allò que deixaren
ho tornin a trobar als seus coixins.

Seguiu bordant, gossos guardians,
no em deixeu reposar a l'hora de dormir!
Ja no em queden més somnis,
per què hauria de romandre entre els dorments?

Matí de tempesta

Com la tempesta ha esquinçat
el gris mantell del cel!
Estripalls de núvols esvoleguen
d'una banda a l'altra en somort combat.

I vermelles llenques de foc
s'intercalen entre els núvols;
d'això en dic un matí
ben d'acord amb el meu estat d'ànim!

El meu cor veu, pintada en el cel,
la seva pròpia imatge...
no és res més que l'hivern,
l'hivern, fred i ferotge!

Miratge

Una benèvola llum balla davant meu,
jo la segueixo per tot arreu;
la segueixo de bon grat i veig,
com sedueix el vagabund.

Ai! Tot aquell que és tan dissortat com jo,
es deixa fàcilment encativar per aquest brillant
ardit
que, després de tant de gel, fosca i basarda,
li mostra una casa lluminosa i càlida.
I una ànima amorosa en el seu interior. El meu
premi és només un miratge!

Der Wegweiser

Was vermeid' ich denn die Wege,
Wo die anderen Wanderer gehn,
Suche mir versteckte Stege
Durch verschneite Felsenhöhn?

Habe ja doch nichts begangen,
Daß ich Menschen sollte scheun –
Welch ein törichtes Verlangen
Treibt mich in die Wüstenein?

Weiser stehen auf den Wegen,
Weisen auf die Städte zu,
Und ich wandre sonder Maßen,
Ohne Ruh', und suche Ruh'.

Einen Weiser seh' ich stehen
Unverrückt vor meinem Blick;
Eine Straße muß ich gehen,
Die noch Keiner ging zurück.

Das Wirtshaus

Auf einen Totenacker
Hat mich mein Weg gebracht.
Allhier will ich einkehren:
Hab' ich bei mir gedacht.

Ihr grünen Totenkränze
Könnt wohl die Zeichen sein,
Die müde Wanderer laden
In's kühle Wirtshaus ein.

Sind denn in diesem Hause
Die Kammern all' besetzt?
Bin matt zum Niedersinken
Bin tödlich schwer verletzt.

O unbarmherz'ge Schenke,
Doch weisest du mich ab?
Nun weiter denn, nur weiter,
Mein treuer Wanderstab!

L'indicador

Per què sempre evito els camins,
que empren altres vagabunds,
i cerco viaranyes recòndits
per turons rocosos plens de neu?

Per tant, no he fet res
que em faci evitar els homes.
Quin foll afany
m'empeny cap a erms paratges?

Hi ha indicadors en els camins
que senyalen cap a les ciutats,
i jo vagarejo sense mesura,
sense descans i cerco el repòs.

Veig un indicador
immòbil davant el meu esguard;
haig de seguir un camí,
del qual mai ningú ha tornat.

L'hostal

El meu camí m'ha conduït
a un cementiri;
i he pensat:
aquí m'allotjaré.

Vosaltres, verdes corones funeràries,
podríeu ser els senyals,
que conviden als cansats viatgers
a entrar en aquest hostal fresquívol.

Però, totes les cambres
d'aquesta casa estan ocupades?
Estic dèbil per caure
a terra i ferit de mort.

Oh taverna sense pietat,
em denegues l'estada?
Doncs, endavant, continuem,
oh fidel bastó de viatge.

Mut!

Fliegt der Schnee mir in's Gesicht,
Schüttl' ich ihn herunter.
Wenn mein Herz im Busen spricht,
Sing' ich hell und munter.

Höre nicht, was es mir sagt,
Habe keine Ohren,
Fühle nicht, was es mir klagt,
Klagen ist für Toren.

Lustig in die Welt hinein
Gegen Wind und Wetter!
Will kein Gott auf Erden sein,
Sind wir selber Götter.

Die Nebensonnen

Drei Sonnen sah ich am Himmel stehn,
Hab' lang' und fest sie angesehen;
Und sie auch standen da so stier,
Als wollten sie nicht weg von mir.
Ach, meine Sonnen seid ihr nicht!
Schaut Andern doch in's Angesicht!
Ja, neulich hatt' ich auch wohl drei:
Nun sind hinab die besten zwei.
Ging' nur die dritt' erst hinterdrein!
Im Dunkeln wird mir wohler sein.

Coratge

Quan la neu em cau a la cara,
l'espolsó i cau a terra.
Quan el cor parla al meu pit,
canto animat i joiós.

No escolto el què em diu,
no tinc orelles;
no sento de què es lamenta,
de necis és queixar-se.

Content, m'endinso en el món
contra vent i marea!
Si no hi ha Déu a la terra,
nosaltres mateixos som déus.

Els falsos sols

He vist tres sols en el cel,
els he mirat força estona, fixament;
ells també em miraven de fit a fit,
com si no podessin allunyar-se de mi.
Ai! Vosaltres no sou els meus sols!
Mireu a altres a la cara!
Sí, fa poc jo en tenia tres;
i ara els dos millors han marxat.
Si el tercer també marxés al darrere!
Jo em trobaria millor en la foscor.

Der Leiermann

Drüben hinter'm Dorfe
Steht ein Leiermann,
Und mit starren Fingern
Dreht er was er kann.

Barfuß auf dem Eise
Wankt er hin und her;
Und sein kleiner Teller
Bleibt ihm immer leer.
Keiner mag ihn hören,
Keiner sieht ihn an;
Und die Hunde knurren
Um den alten Mann.

Und er läßt es gehen
Alles, wie es will,
Dreht, und seine Leier
Steht ihm nimmer still.

Wunderlicher Alter,
Soll ich mit dir gehn?
Willst zu meinen Liedern
Deine Leier drehn?

El músic de carrer

A l'altra banda del poble
hi ha un músic de carrer
i, amb mans balbes,
fa girar la maneta tan bé com pot.

Descalç sobre el gel
vacil·la d'un cantó a l'altre
i el seu platet
sempre està buit.
Ningú se l'escolta,
ningú li fa cas,
i els gossos rondinen
entorn d'aquell vell.

I ell, no s'immuta,
ho deixa passar tot,
va fent girar la maneta
sense mai parar.

Oh vell estrany!
Puc venir amb tu?
Podria el teu orguenet
acompanyar les meves cançons?

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre

Nr. 50

Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at